

Μας ταπεινώσαν όλες οι ταπείνωσες
με την απόφαση την ήσυχη του ανέλπιδου
ρουφήξαμε όλους τους καημούς κι όλους τους τρόμους,
στη χώρα που όλες οι ζωές σα φυτρωμένες,
φτερό την κάμαμε τη ρίζα μας και φύγαμε μακριά,
στα ολάνοιχτα, προς τους μεγάλους δρόμους.

Από τον δωδεκάλογο του Γύφτου
Κ. Παλαμάς

Σκέψεις

Τελειώνοντας τη θητεία μου ως Πρόεδρος της Διοίκησης του Δ.Ο.Ε, θέλω να μοιραστώ με τα μέλη και τις φίλες κάποιες από τις σκέψεις μου.

Αφότου έγινα μέλος του Διαλεκτικού Ομίλου και κάθε φορά που μου ζητήθηκε να υπηρετήσω σε διάφορες βαθμίδες, μια σκέψη βασική που ερχόταν στο μυαλό μου, ήταν: Ναι θα τα καταφέρεις.

Είναι γνωστό ότι «είμαστε αυτό που σκεπτόμαστε». Άρα πρέπει κάθε φορά να μπορώ, να βρίσκω την δύναμη να σκέπτομαι ορθά, ώστε να μπορέσω να τα καταφέρω. Να είμαι ευτυχισμένη ώστε να μεταδώσω και στα μέλη την ευτυχία αυτή.

Εάν σκέπτεσαι την αποτυχία, πώς θα επιτύχεις;

Είπα: Θέλεις να γίνεις δυνατή, θαρραλέα; Δεν έχεις παρά με κατάλληλες σκέψεις να βεβαιώνεις τον εαυτό σου συνεχώς ότι μπορείς και θέλεις τελικά. Τότε δημιουργείται μέσα σου η δύναμη, αυξάνει η αυτοπεποίθηση, γίνεται οτιδήποτε θελήσεις.

Έχοντας καλές και θετικές σκέψεις διαπιστώνεις ότι αρχίζουν να υποχωρούν η ανυπομονησία, η νευρικότητα, η ανησυχία, ο φόβος ή όποιες άλλες ιδιότητες εμποδίζουν τη θέληση σου.

Δεν πρέπει να χάνεις ούτε λεπτό για το τι θα πουν οι άλλοι. Πρέπει να έχεις στο νου σου εστιασμένο σ' αυτό που θέλεις να κάνεις και έτσι να προχωράς προς την επίτευξη του.

Μη σκέπτεσαι αρνητικά. Φτάνει, βάλε σαν αρχή σου τη νίκη, για να σε συντροφεύει σε κάθε ευκαιρία, σε κάθε προσπάθεια, σε κάθε δοκιμασία.

Διώξε γενικά κάθε σκέψη που μπορεί να σε κάνει να πιστεύεις

στην αποτυχία.

Οι δυνάμεις σου ελαττώνονται και αυξάνονται ανάλογα με τις σκέψεις που κάνεις.

Διώχνοντας τις αρνητικές εικόνες από το νου σου, γεμίζεις με αποφασιστικότητα.

Οι μεγάλες ανακαλύψεις και εφευρέσεις, αυτά που λέμε θαύματα του πολιτισμού, έγιναν χάρη στη συγκέντρωση των σκέψεων πάνω σε κάποιο συγκεκριμένο σκοπό.

Σκέψεις λοιπόν. Σκέψεις όχι αρνητικές, σκέψεις θετικές.

Στι εργαστήρι της σκέψης σχηματίζει ο άνθρωπος την ύπαρξη του. Όποια σκέψη κάνεις ανάλογο αποτέλεσμα θα επιφέρεις.

Σταματήσε τις αρνητικές σκέψεις.

Άλλαξε τον τρόπο που σκέπτεσαι.

Σκέψου θετικά και θα διαπιστώσεις την αλλαγή.

Άσε το χαμόγελο, ακόμη και στη δύσκολη στιγμή της ζωής σου, ν' ανθίσει στα χείλη σου.

Ειδικότερα τώρα που πολλοί φροντίζουν με κάθε τρόπο να μας το αφαιρέσουν.

Σκέψεις καλές, σκέψεις θετικές ισοδυναμούν με ελπίδες, με δυνατότητες. Μακριά από κάθε σκέψη απογοήτευσης, ηττοπάθειας.

Το «ζητείτε και δοθήσετε υμίν» που μας κληροδότησε ο Χριστός, είναι μια πολύ μεγάλη αποκάλυψη, είναι μια σωτήρια αλήθεια.

Εμπρός, θετικές σκέψεις και συνεχής προσπάθεια.

Πέταξε λοιπόν από πάνω σου το άγχος, την άρνηση που είναι η τροφή όλων αυτών που δεν θέλεις.

Η ζωή μας είναι ο τέλειος καθρέπτης των σκέψεων και των πεποιθήσεων μας.

Σκέψεις όμορφες, αισιόδοξες, χαρούμενες γεμάτες αγάπη.

Βάλε ένα χαμόγελο στο πρόσωπο σου, λέγε καλημέρα στη ζωή σου όταν ξυπνάς και χτίσε με τις σκέψεις σου το καινούργιο, αυτό που θέλεις να ζήσεις.

Όταν χαμογελάς στη ζωή και η ζωή σου χαμογελάει.

Μαριάννα Σκιαδιώτου

Πρόεδρος Διοίκησης 2010-2011

18η ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΑ ΓΕΝΙΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ

Τέλειωσε και η 18η Π.Γ.Σ. του Δ.Ο.Ε. που σημαίνει πως έχουν περάσει 18 συναπτά έτη αφότου ο Δ.Ο.Ε. έγινε Διοίκηση (Region) δηλαδή αρκετά ώστε να μπορεί να ισχυριστεί κάποιος πως η κοινωνικο-επικοινωνιακή προσφορά του είναι σημαντική. Η πρόεδρος κα Μαριάννα Σκιαδιώτου επιτέλεσε ένα σημαντικό έργο με συνέπεια, ήθος, αλλά και θάρρος, αφού χρειάστηκε, όχι λίγες φορές, να πάρει δύσκολες και γενναίες αποφάσεις.

Την ευχαριστούμε για όλα, αλλά προπάντων για την χαρακτηριστική ευγένεια της. Την πραότητα και την κατανόηση που έδειξε προς όλα τα μέλη κατά την επαφή μαζί τους.

Η όλη διαδικασία της Συνέλευσης ξεκίνησε με την ενημέρωση των Αντιπροσώπων από την υπεύθυνη κοιν. διαδικασίας κα Κική Ψαρουδάκη. Η κυρίως Συνέλευση άρχισε με τη Σκέψη της Ημέρας που διαβάστηκε από την κα Αγγ. Περδικάρη, συνεχίστηκε με τα μηνύματα που διάβασε η Γεν. Γραμματέας κα Τζ. Βυθούλκα και έκλεισε με τις εργασίες της (έγκριση προγράμματος και κανόνων Συνεδρίου, απολογισμός Προέδρου Δ/σης κλπ). Ακολούθησε η ψηφοφορία για την ανάδειξη του νέου Διοικητικού Συμβουλίου της Διοίκησης.

Στο δεύτερο μέρος της Συνέλευσης υποβλήθηκαν ενδιαφέρουσες προτάσεις και ακολούθησε συζήτηση.

ΤΟ ΝΕΟ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ

Φωτεινή Στουρνάρα	Πρόεδρος
Μαίρη Αθηναίου	Προεκλεγμένη Πρόεδρος
Νίκη Αργυρού	Αντιπρόεδρος
Σοφία Παπαδονικολάκη	Γεν. Γραμματέας
Σόνια Μαρίνου	Ταμίας

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΟΜΙΛΙΑΣ

Το απόγευμα της ίδιας μέρας, διεξήχθη διαγωνισμός Ομιλίας, στον οποίο συμμετείχαν οι νικήτριες σε επίπεδο περιφέρειας κ.κ. α) Μαργαρίτα Παπαδάκου, Ομ. Β΄ Κηφισιάς, Α΄ Περιφέρεια, με θέμα: «Η Ελληνίδα Μάνα», β) Ελένη Στεργίου, Ομ. Α΄ Κορωπίου, Β΄ Περιφέρεια, με θέμα: «Εκείνες κι Εγώ», γ) Μπέττυ Καλαντζή, Ο. Γλυφάδας, Γ΄ Περιφέρεια, με θέμα: Το τρένο ως εικαστικό μέσο στον κινηματογράφο»

Πρώτη νικήτρια αναδείχθηκε η κα Μπέττυ Καλαντζή. Απονεμήθηκαν βραβεία και στις τρεις κυρίες. Η κα Μαρία Χατζάκη, Ομ. Αθηνών, Πρόεδρος της Επιτροπής Διαγωνισμού Ομιλίας, διεξήγαγε με άψογο τρόπο την όλη διαδικασία, πράγμα αναμενόμενο, αφού διαθέτει μεγάλη εμπειρία.

Στη συνέχεια η κα Νατ. Βατάλη, υπεύθυνη της Επιτροπής Γραπτού Λόγου ανακοίνωσε τα ονόματα των τριών πρώτων νικητριών που συμμετείχαν στο διαγωνισμό Γραπτού Λόγου (Ποίημα - Δοκίμιο - Διήγημα).

Στο ποίημα πρώτη νικήτρια είναι η κα Βάσω Γιάνναρη, Ομ. Καλαμάτας, με τίτλο: «Νόστος».

Στο διήγημα, με τίτλο: «Το τελευταίο Δώρο», πρώτη ήρθε η κα Δώρα Σπυροπούλου, Ομ. Αθηνών, ενώ στο δοκίμιο, με τίτλο: «Χέρια», πρώτη είναι η κα Μαρία Ξηρογιάννη, Ομ. Ψυχικού. Οι κ.κ. Ruth Maltman, Μαριάννα Σκιαδιώτου, Πρόεδρος Διοίκησης, και Φωτεινή Στουρνάρα, Προεκλεγμένη Πρόεδρος απένειμαν τα βραβεία.

Όμως η μεγάλη έκπληξη της βραδιάς ήταν η επιτυχία της κ. Αγγ. Περδικάρη, η οποία ολοκλήρωσε το 5ο Στάδιο Προγ. Προόδου Μελών και πέτυχε στην προφορική εξέταση, στην οποία την υπέβαλε η κα Ruth Maltman, Division Vice President. Η κα Αγγ. Περδικάρη έχει το δικαίωμα να προσθέτει πλάι στο ονοματεπώνυμο της τα αρχικά D.C. τα οποία σημαίνουν «Distinguished Communicator» (Διακεκριμένη στην Επικοινωνία). Της απένειμαν δίπλωμα και χρυσή καρφίτσα που τα συνόδευαν μια ζεστή συγχαρητήρια επιστολή. Συγχαρητήρια, λοιπόν κι από μας.

Η 18η Γενική Συνέλευση ολοκληρώθηκε με την εμπεριστατωμένη αναφορά της συντονίστριας της Συνέλευσης κας Τ. Κορωνιά.

Ακολούθησε η εγκατάσταση του νέου Διοικητικού Συμβουλίου από την κ. R. Maltman.

Τέλος, η νέα Πρόεδρος του ΔΟΕ κα Φωτεινή Στουρνάρα, εκφώνησε την παρθενική της ομιλία, η οποία αποτελεί την πρώτη πράξη της νέας Δ/κής χρονιάς. Την παραθέτουμε ολόκληρη.

Τα Θαύματα της αγάπης

Καθένας από εμάς είναι μια δέσμη από ενέργεια αγάπης, ικανής να δημιουργήσει οτιδήποτε θελήσουμε. Μία κατάσταση αγάπης, είναι κατάσταση δεκτικότητας προς την αφθονία του Σύμπαντος.

Όσο περισσότερη αγάπη εκπέμπουμε στον κόσμο, τόσο περισσότερη αφθονία και Θαύματα θα λάβουμε σε ανταπόδοση.

Τα θαύματα οφείλονται στην αγάπη, δημιουργούνται από αγάπη και μαγνητίζονται μέσω της αγάπης. Ανάλογα με το βαθμό που αγαπάμε, διαμορφώνουμε και ένα ρυθμό με τον οποίο θα έρχονται τα θαύματα στο δρόμο μας.

Ακολουθώντας τη φωνή της ψυχής μας βαδίζουμε προς την επιτυχία. Ακολουθώντας την δική μας σοφία αποκτάμε πίστη και εμπιστοσύνη στον εαυτό μας, και

αν ακόμη κάνουμε λάθος μέσα από τη γνώση και την εμπειρία που αποκτάμε γινόμεστε πιο δυνατοί.

Το έργο της ζωής μας μπορεί να είναι τελείως διαφορετικό από αυτό που φαντάζονται οι άλλοι για μας. Είναι πολύ σημαντικό να σεβόμαστε το δρόμο μας. Αν πηγαίνουμε ενάντια στα εσωτερικά μας μηνύματα, απλώς για να ευχαριστήσουμε τους άλλους θα χάσουμε την αίσθηση της χαράς και της ζωντάνιας.

Η πορεία ανακάλυψης του έργου της ζωής μας θα ξεκινήσει όταν θα έχουμε εμπιστοσύνη στον εαυτό μας. Όταν θα ενεργούμε σύμφωνα με τα εσωτερικά μας μηνύματα. Τότε θα ξεκινήσει η πορεία για την υλοποίηση των ονείρων μας.

Δεν υπάρχουν δικαιολογίες για να μην ενεργούμε με βάση τα όνειρά μας. Μερικοί άνθρωποι φοβούνται ότι είναι πολύ μεγάλοι για να ενεργοποιήσουν το έργο της ζωής τους. Ποτέ δεν είμαστε μεγάλοι στην ηλικία.

Είναι πολύ σημαντικό να γνωρίζουμε πότε είναι καιρός να αλλάξουμε πορεία.

Πολλές φορές για να πάμε στο επόμενο επίπεδο αρκεί μια απλή αλλαγή. Άλλες φορές όμως ο μόνος τρόπος είναι να εγκαταλείψουμε όλα όσα έχουμε και να αρχίσουμε από κάτι εντελώς διαφορετικό.

Κανένας δρόμος δεν μένει κλειστός και καμία επιβράδυνση δεν μπορεί να συμβεί στη πορεία μας, αν δεν είναι για το ανώτερο καλό μας. Αν κάποιος δρόμος μας φέρνει δυσκολίες υπάρχει πάντα ένας άλλος που αν τον ακολουθήσουμε θα μας φέρει ζωντάνια και ευημερία.

Το κάθε τι έρχεται την τέλεια στιγμή και με τον τελειότερο τρόπο. Όσο μεγαλύτερος είναι ο σκοπός, τόσο μεγαλύτερο είναι το βήμα στη ζωή, και τόσο περισσότερος χρόνος μπορεί να χρειασθεί για την πραγματοποίησή του. Αυτό συμβαίνει, γιατί υπάρχει ένας ορισμένος αριθμός βημάτων που πρέπει να γίνουν, καθώς και γεγονότων που πρέπει να συμβούν, ώστε από εκεί που είμαστε τώρα, να φθάσουμε εκεί που θέλουμε να βρεθούμε.

Με κριτήριο την ευχαρίστηση των πράξεων μας θα έλκουμε προς το μέρος μας τις επιτυχίες που ταιριάζουν σε αυτό που πράγματι είμαστε. Η πραγμάτωση του έργου της ζωής μας, επιτυγχάνεται με τη συνειδητή δράση. Πρέπει να μάθουμε να αγκαλιάζουμε με αγάπη τις προκλήσεις της ζωής και όχι να τις αποφεύγουμε.

Η ψυχή πάντα βοηθά να εγκαταλείψουμε μάταιες προσπάθειες δημιουργώντας τις συνθήκες εκείνες κάτω από τις οποίες το παλιό δεν μπορεί να λειτουργήσει.

Πρέπει να μάθουμε να εκτιμάμε τον εαυτό μας και να τον ευχαριστούμε για τη θαυμασία ζωή μας, τότε θα γίνουμε μαγνητικοί για ακόμη καλύτερες καταστάσεις.

Το μόνο που απαιτείται είναι να πλημμυρίζουν μέσα μας τα αισθήματα της χαράς και της ικανοποίησης. Είναι σημαντικό να αποκτήσουμε την αίσθηση της εμπιστοσύνης. Να εμπιστευόμαστε τα εσωτερικά μας μηνύματα, αφήνοντας τα να μας οδηγήσουν στο στόχο μας, έστω και αν δεν ξέρουμε προς το παρόν το πώς.

Το δούναι και το λαβείν πρέπει να ισορροπούν στη συμπεριφορά μας. Όταν οραματιζόμαστε την επιτυχία των άλλων, αυξάνουμε και τον δικό μας μαγνητισμό προς την αφθονία. Είναι ο νόμος του σύμπαντος, για να αποκτήσουμε πρέπει να προσφέρουμε. Όταν δίνουμε βεβαιώνουμε τη δύναμη μας και καλλιεργούμε μέσα μας τα πιο όμορφα συναισθήματα.

Η προσφορά από υποχρέωση ή ανάγκη, η προσφορά που συνοδεύεται από βαριά συναισθήματα δεν συνεισφέρει στο ανώτερο καλό των άλλων.

Έχουμε πολλές ικανότητες και προσόντα και ένα πλήθος από περασμένες εμπειρίες και γνώσεις. Το μυστικό για να ανακαλύψουμε το έργο της ζωής μας είναι να επιτρέψουμε στον εαυτό μας να σκεφθεί και να ονειρευτεί απεριόριστα.

Το μυστικό είναι να κατορθώσουμε να ζητήσουμε αυτό που θέλουμε, αδιάφορα από το πόσο ακατόρθωτο και εξεζητημένο μπορεί να μας φαίνεται. Ο ανώτερος εαυτός μας θα αρχίσει να εκπληρώνει τις επιθυμίες μας.

Καθώς επιτρέπουμε στον εαυτό μας να ονειρεύεται, δημιουργούμε μια νέα πραγματικότητα. Περιμένουμε ένα θαύμα. Αυτή την εκδήλωση του σύμπαντος και της ψυχής, γεννημένο από την αγάπη τους για μας. Αν λοιπόν υπάρχει κάτι που θέλουμε, ας χρησιμοποιήσουμε το νου μας για να οραματισθούμε και μετά ας ανοίξουμε την καρδιά μας. Η ψυχή μας θα μας δώσει ένα δείγμα της αγάπης της και της εμπιστοσύνης της προς εμάς.

Ας προσπαθήσουμε λοιπόν ΝΑ:

- > εκτιμάμε την αξία και το χρόνο μας
- > δίνουμε και παίρνουμε ελεύθερα
- > κρατάμε ανοιχτή την καρδιά μας
- > παραμένουμε ακέραιοι
- > έχουμε καθαρές προθέσεις και ακλόνητη, συγκεντρωμένη θέληση
- > εκφράζουμε την ευγνωμοσύνη και τις ευχαριστίες μας
- > ακολουθούμε την εσωτερική μας καθοδήγηση
- > είμαστε η αυθεντία του εαυτού μας
- > μας ευχαριστεί τόσο η διαδικασία, όσο και ο στόχος
- > πιστεύουμε στον εαυτό μας, αγαπάμε τον εαυτό μας, έχουμε αυτοπεποίθηση.

Φωτεινή Στουρνάρα

Πρόεδρος Δ/σης 2011-2012

ΝΕΑ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΩΝ

Το Μάιο έγιναν οι Γενικές Συνελεύσεις των τριών Περιφερειών, όπου ανεδείχθησαν τα νέα Διοικητικά Συμβούλια για τη διαλεκτική χρονιά 2011-2012. Εξελέγησαν οι κ.κ. Μαρία Γιαννοπούλου, Όμ. Αθήνας (Ιδρυτικός), Α΄ Περιφέρεια Βίκυ Παπαμιχάλη, Όμ. Κορωπίου, Β΄ Περιφέρεια και Μπέττυ Καλαντζή, Όμ. Γλυφάδας, Γ΄ Περιφέρεια.
Καλή επιτυχία

ΝΕΑ ΟΜΙΛΩΝ

Την 31η Μαρτίου 2011 ημέρα Πέμπτη και ώρα 18:00 μ.μ. στην Πινακοθήκη Κουβουτσάκη στην Κηφισιά ο Δ.Ο.Ε Β΄ Κηφισιάς πραγματοποίησε εκδήλωση με ομιλητή τον κ. Νικόλαο Σκιαδιώτη.

Το θέμα της ομιλίας ήταν «Για να ζούμε καλύτερα. Οι διαφορές ανάμεσα σε γυναίκες και άνδρες».

Ο ομιλητής με ύφος γλαφυρό και επιστημονικά τεκμήρια ανέδειξε τα προβλήματα των σχέσεων που αντιμετωπίζουν τα δύο φύλα και τα οποία οφείλονται σε κοινωνικούς, ψυχολογικούς λόγους, αλλά και σε βιολογικές διαφορές.

Η αμοιβαία κατανόηση των διαφορών βοηθάει στην βελτίωση των σχέσεων, στην εδραίωση μιας υγιούς συμβίωσης ανάμεσα στα δυο φύλα κατέληξε.

Η ομιλία προκάλεσε το ιδιαίτερο ενδιαφέρον του ακροατηρίου με το οποίο ο ομιλητής είχε εντυπωσιακή αμεσότητα.

Ακολούθησε μικρή δεξίωση.

Μια ιδιαίτερα ενδιαφέρουσα εκδρομή οργάνωσε και πραγματοποίησε στις 2/4/2011 ο Ιδρυτικός Α΄ Όμιλος Αθηνών στην Ερέτρια.

Με ξεναγό την αρχαιολόγο κα. Λία Μπαρμπάτη-Βάρτσου, μέλος του Ομίλου, ενημερωθήκαμε για την ιδιαίτερα ενδιαφέρουσα ιστορία της Ερέτριας λίγο πριν επισκεφθούμε ενδιαφέροντες αρχαιολογικούς χώρους, όπως το Ιερό της Αυλιδείας Αρτέμιδος, το φρούριο Καράμπαμπα, τον μεσαιωνικό Πύργο του Βασιλικού, έδρα του φεουδάρχη, παρατηρητήριο, τόπος άμυνας και καταφύγιο σε περίπτωση επιδρομών κ.ά.

Ακολούθησε ξενάγηση στο Αρχαιολογικό Μουσείο της Ερέτριας, όπου έχουν συγκεντρωθεί αξιόλογα ευρήματα (αγγεία, νομίσματα, ανάγλυφα κλπ. Και κυρίως τμήμα του αετώματος του Ναού του Δαφνηφόρου Απόλλωνος), και στη συνέχεια επίσκεψη και ξενάγηση στην οικία των ψηφιδωτών (4ος αι. π.Χ.), που συντηρήθηκαν από την ελβετική Αρχαιολογική Σχολή.

Τέλος αφού περιοδεύσαμε σε αρχαιολογικούς χώρους όπως ο Ναός του Δαφνηφόρου Απόλλωνα, τα λουτρά και την αγορά, καταλήξαμε στο φιλόξενο σπίτι της ξεναγού μας κ. Λίας Μπαρμπάτη-Βάρτσου.

Μέσα σ' ένα μαγευτικό τοπίο πλάι στη θάλασσα απολαύσαμε τη ζεστή ατμόσφαιρα και φιλοξενία της ξεναγού μας με κρασάκι και μεζέδες προσφερόμενες αφειδώς από την ίδια και τον αγαπητό μας κ. Βάρτσο.

Θερμές ευχαριστίες.

Ο Διαλεκτικός Όμιλος Γλυφάδας, κάνοντας για μια ακόμη φορά την υπέρβαση, παρουσίασε στις 4 Απριλίου του 2011, στην «Κρητική Εστία» το έργο του Β. Κορνάρου «Ερωτόκριτος».

Την επιμέλεια της παρουσίασης του επικολυρικού αυτού έργου, που αποτελεί

αναμφισβήτητα όχι μόνο το σπουδαιότερο γλωσσικό και και λογοτεχνικό μνημείο της Κρητικής Σχολής, αλλά και ένα από τα σημαντικότερα έργα της νεοελληνικής λογοτεχνίας, είχαν οι κ.κ. Ν. Στεργιοπούλου, Β. Μεθενίτη, Χ. Κατραμάδου, Κ. Μποτοπούλου και Σ. Παπαδονικολάκη.

Ακολουθώντας την , κατά Ξανθουδίδη, διαίρεση του έπους σε 5 ενότητες (εισαγωγή, γιόστρα, έρωτας Αρετούσας κλπ.) με εισαγωγή και απαγγελία αποσπασμάτων από κάθε ενότητα από τις κ.κ. Ν. Στεργιοπούλου, Κ. Χαραλαμπίδου, Β. Μεθενίτη, Κ. Μποτοπούλου, Χ. Κατραμάδου, Μ. Καλατζή και Σ. Παπαδονικολάκη, και συνδέοντας τα με προφορικό λόγο, έκαναν ουσιαστικά, μιά πλήρη παρουσίαση του έργου αυτού, στο οποίο είναι έντονα τα θεατρικά στοιχεία. Ομάδα καλλιτεχνών τραγούδησε στίχους του έπους με τη συνοδεία Κρητικής λύρας.

Η βραδιά έκλεισε με θαυμάσια κρητικά εδέσματα. Θερμά συγχαρητήρια.

Ο Δ.Ο. Καλαμάτας πραγματοποίησε στις 9/4/2011 εκδήλωση στο ξενοδοχείο «ΦΑΡΑΙ» με ομιλητή το δημοσιογράφο κ. Αθαν. Κουκοβίστα και θέμα: « Η θέση της Γυναίκας από την πρωτόγνωρη κοινωνία μέχρι την κλασική αρχαιότητα».

Ο ομιλητής που κατείχε πλήρως το θέμα που διαπραγματευόταν, εντυπωσίασε με τα στοιχεία που παρέθεσε και που πολλά ήταν άγνωστα και γι' αυτό ενδιαφέροντα.

Ήταν μια επιτυχημένη και καλά οργανωμένη εκδήλωση.

Ο Δ.Ο. Μαρκοπούλου οργάνωσε εκδήλωση στις 10/4/2011 στο αμφιθέατρο του Δήμου με ομιλητή το συγγραφέα, ιστορικό, λογοτέχνη και φίλο πια του Δ.Ο. Μαρκοπούλου κ. Σ. Καργάκο και θέμα: «Η Ελληνική Επανάσταση και τα μεγάλα πάθη του Ελληνισμού».

Ο κ. Σ. Καργάκος, γνωστός γητευτής ακροατηρίων, με την αξεπέραστη ευγλωττία, ευφράδεια και το μεστό λόγο του, μας καθήλωσε για μια ακόμη φορά.

Όμως κάποιες λεπτομέρειες και πληροφορίες για πρόσωπα και γεγονότα της επανάστασης και η διαφορετική θεώρηση κάποιων άλλων, που αποτελούν ταυτόχρονα απάντηση σε κάποιους αμφισβητίες, δεν ήταν λιγότερο ενδιαφέρουσες. Του λόγου το αληθές το βεβαιώνει η συζήτηση που ακολούθησε και οι ερωτήσεις που υποβλήθηκαν κι έγιναν αιτία να ακολουθήσει μια δεύτερη ομιλία, εκ μέρους του κ. Σ. Καργάκου, που ήταν το ίδιο συναρπαστική.

Ευχαριστούμε πολύ για όλα.

Ο Δ.Ο. Χαλκίδας οργάνωσε εκδήλωση στις 18/5/2011 στο θέατρο Παπαδημητρίου. Ήταν μια πρωτότυπη δουλειά, αφού συνδυάστηκε ο προφορικός λόγος με χορευτικά δρώμενα, τα οποία παρουσίασαν τμήματα της Σχολής Χορού «Δήμητρα Χρηστίδου».

Μετά το χαιρετισμό από την πρόεδρο κα Αγγ. Σταματούκου, το λόγο πήρε η κα Λ. Πούλιου η οποία με την εισαγωγική ομιλία της «Ο αθλητισμός στην αρχαία Ελλάδα» μας προϋέδασε για αυτό που επρόκειτο να ακολουθήσει. Συμμετείχαν ακόμη οι κ.κ. Μ. Σακελλάρη με θέμα: «Η άθληση στην εποχή του Βυζαντίου», Μαλαμάκη Μούτπου, Σμ. Βογιατζόγλου με θέμα «Η αναβίωση των Ολυμπιακών Αγώνων στη σύγχρονη εποχή», η Δ. Πίγκου με θέμα: «Άθληση για όλους» και Φιλ. Μαραγιάννη με θέμα: «Αθλητισμός και παιδί».

Ανάμεσα στις ομιλίες παρεμβάλλονταν χορευτικά δρώμενα.

Το τελικό αποτέλεσμα προκάλεσε ευχάριστη έκπληξη.

Έτσι μπράβο, να τολμάτε να δοκιμάζετε το καινούργιο ..να προχωράτε πέρα από τις γνωστές μεθόδους. Ήταν επίσης εξαιρετικό το έντυπο πρόγραμμα.

Οι Δ.Ο. Ψυχικού και Φιλοθέης, συνεχίζοντας την παράδοση της συνεργασίας που έχουν καθιερώσει εδώ και μερικά χρόνια, με τα γνωστά πλεονεκτήματα αλλά και τα θαυμάσια αποτελέσματα, οργάνωσαν εκδήλωση στις 19 Μαΐου 2011 στο Πολιτιστικό Κέντρο του Δήμου Ψυχικού, με θέμα τη ζωή και το έργο του Αλ. Παπαδιαμάντη, τιμώντας τα εκατό χρόνια από το θάνατο του.

Μετά τη σκέψη ημέρας από την κα Κρ. Μουζάκη (Ομ. Φιλοθέης) και τα καλωσορίσματα από τις δυο προέδρους κ.κ. Ι. Θανοπούλου & Ρ. Τακάκη, το λόγο πήρε η συντονίστρια της συλλογικής παρουσίας του θέματος κα Μ. Κουρούμαλη (Ομ. Ψυχικού) παρουσιάζοντας με τη σειρά τις ομιλήτριες κ.κ. Ελ. Πέτροβα (Ομ. Φιλοθέης) θέμα: «Βιογραφία», Τ. Αντωνακοπούλου (Ομ. Ψυχικού) θέμα: «Το έργο του», Γ. Αλεξανδροπούλου (Ομ. Φιλοθέης) θέμα: «Θρησκευτικότητα», Ρ. Τακάκη, (πρόεδρος Ομίλου Φιλοθέης), απαγγελία του ποιήματος «Στη Παναγίτσα στο Πυργί», Σ. Χρυσοβιτισιώτη (Ομ. Φιλοθέης) θέμα: «Ηρώες και μορφές», Σπ. Κυριακοπούλου (Ομ. Ψυχικού) θέμα «Η πολιτική του άποψη» και η Αν. Μαρίνου (Ομ. Ψυχικού) θέμα: «Η προσωπικότητα, ύφος και γλώσσα»

Ήταν η μια καλύτερη από την άλλη και ανέπτυξαν το θέμα που είχαν επιλέξει με τον αρμόζοντα τρόπο. Συγχαρητήρια σε όλες. Συνεχίστε τη συνεργασία η οποία βοηθάει την ανάπτυξη της φιλίας και επικοινωνίας, φέρνοντας πιο κοντά τους ανθρώπους, πράγμα που έχουμε τόσο ανάγκη.

Ακολούθησε δεξίωση.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΓΡΑΠΤΟΥ ΛΟΓΟΥ

Τα κείμενα που ακολουθούν βραβεύθηκαν
με τα πρώτα βραβεία στο διαγωνισμό γραπτού λόγου.

ΧΕΡΙΑ

Το θέμα μου κλείνεται σε μια λέξη με πέντε γράμματα. **Χέρια**. Αυτό ίσως ακουστεί παράξενο ή κοινό, όμως τα χέρια κάθε ανθρώπου έχουν τη δική τους ξεχωριστή έκφραση και αξίζει να προσέξουμε το ρόλο που παίζουν στη ζωή μας. Είναι ο καθρέπτης της προσωπικότητας μας, ο καθρέπτης των έργων μας.

Βλέπουμε χέρια όμορφα, περιποιημένα που δείχνουν πολιτισμένο άτομο. Άλλα είναι στιβαρά, ροζιασμένα που έχουν σκληρύνει απ' την προσπάθεια μιας ζωής. Άλλες πάλι φορές αντανακλούν τη ζωντάνια των νιάτων καλυμμένα από δέρμα σιλπνό, οπλισμένα με δύναμη. Ξάφνου όμως, περνώντας τα χρόνια, τα ίδια αυτά χέρια μεταμορφώνονται, αλλάζουν, ρυτιδώνουν. Διακρίνεις πάνω τους χαρακιές, δρόμους ζωής που περπάτησες και τότε διαπιστώνεις ότι μεγάλωσες.

Διερωτάσαι λοιπόν, σ' αυτή τη διαδρομή τι έκαναν αυτά τα χέρια; Προσέφεραν; Ήταν επιθετικά, άγρια, που υψώνοντας τη γροθιά τους και απειλώντας χτύπησαν και κατέστρεψαν ανθρώπινες ζωές, πολλές φορές και λαούς ολόκληρους; Σκόρπισαν τον φόβο; Έφεραν τη διάλυση; τη συντριβή των συνανθρώπων;

Πως άραγε μπόρεσαν να φτάσουν μέχρι εκεί; να είναι τόσο ανελέητα;

Ας μην απελπιζόμαστε όμως. Υπάρχουν και άλλα χέρια που έμαθαν να θωπεύουν ή απλώς με ένα σφίξιμο τους να δίνουν κουράγιο, παρηγοριά, συμπαράσταση.

Είναι χέρια προσφοράς που βρίσκουν το δρόμο για να ξεσπάνια μια καρδιά.

Πόση μαγεία έχει το άγγιγμα της μάνας; Φτάνει ένα χάδι για να στηρίξει, να εμψυχώσει, να δώσει σιγουριά, γαλήνη στην ψυχή του παιδιού της. Δεν χρειάζονται πολλά, αρκεί ένα σφίξιμο και όλος ο κόσμος είναι γεμάτος για μια ολό-

κληρη ζωή.

Τα χέρια με μια τους κίνηση μπορούν να ικετεύουν και άλλοτε να δείχνουν πως οι τόνοι πρέπει να χαμηλώνουν. Χειροκροτούμε εκφράζοντας την επιδοκιμασία μας, τον ενθουσιασμό μας. Στον έρωτα ένα χάδι μπορεί να δώσει ανυπέρβλητη ευτυχία.

Χέρια ματωμένα ήταν που ύψωσαν την Ελληνική σημαία σε χώματα ιερά.

Πόση πληρότητα εξάλλου, πόση συγκίνηση δεν μας γεννά μια μουσική εκτέλεση απ' τα χέρια ικανών καλλιτεχνών; Όταν ο Μπετόβεν, κωφός πλέον δεν έχει άλλο τρόπο να συνθέσει, το κατορθώνει αγγίζοντας τα πλήκτρα του πιάνου και τότε ακούει μέσα του θείες μελωδίες.

Τα χρυσά χέρια του Φειδία σμίλευσαν την χρυσελεφάντινη Αθηνά και τα γλυπτά του Παρθενώνα που σχεδίασαν και εκτέλεσαν οι γιγαντιαίες μορφές του Ικτίνου και Καλλικράτη. Κοντά σ' αυτούς άλλοι εξαιρετοι καλλιτέχνες της αρχαίας Ελλάδας όπως ο Πολύκλειτος με τον περίφημο «κανόνα» του της γλυπτικής, ο Πραξιτέλης με τον Ερμή και τόσοι άλλοι μας κληροδότησαν τα αριστουργήματα τους προσφέροντας μας με το έργο τους το μέτρο, την αρμονία και το κάλλος, δίνοντας σε άψυχα μάρμαρα σάρκα και ζωή. Η ανθρωπότης μέχρι σήμερα χαίρεται το μεγαλείο τους.

Ο Μιχαήλ Άγγελος μας έδωσε τις περίφημες τοιχογραφίες της Capella Sixtina, μια μεγαλειώδη και θεική σύνθεση.

Οι Δομίνικος Θεοτοκόπουλος και Durer έδωσαν ιδιαίτερη έμφαση στην απόδοση των χειρών.

Πόσοι ηθοποιοί με μια μόνο κίνηση τους δεν εξωτερικεύουν όλο τον ψυχικό κόσμο των ηρώων που υποδύονται; Μια ελάχιστη κίνηση εκφράζει την απελπισία, την αγνόγνωση, τον τρελό ενθουσιασμό, την άμετρη αισιοδοξία.

Όμως η μεγαλύτερη σημασία των χειρών είναι ότι μας παρέχουν την αίσθηση της αφής, την όραση των χειρών, όπως την ονομάζουν και που τόσο καθαρά βλέπουμε στους κωφάλαλους που βοηθούνται από το σύστημα Braille. Πολύ ζωντανά μας το δείχνει το θαύμα του αγγίγματος στη ζωή της Ellen Keller, τυφλής και κωφάλαλης, ένα μικρό αγρίμι που μη έχοντας καμία επικοινωνία με το περιβάλλον κατορθώνει με το άγγιγμα και την αγάπη της παιδαγωγού της Anny Sullivan και μέσω της αφής, της μόνης αίσθησης που διέθετε, να γνωρίσει τη φύση, το μεγαλείο της δημιουργίας και να φτάσει ως τον ίδιο τον Δημιουργό. Αργότερα, αγγίζοντας τον λαιμό των ανθρώπων γύρω της και ξεχωρίζοντας τους φθόγγους έμαθε να μιλάει, έγινε η ίδια μια φωτεινή παρουσία, ταξίδεψε σε όλο τον κόσμο δίνοντας διαλέξεις και πληροφορώντας για την τεράστια δύναμη που κλείνει ο άνθρωπος μέσα του, για το καλό που μπορεί να προσφέρει, για τον Θεό και για το νόημα της αγάπης.

Τα χέρια λοιπόν δημιουργούν τον κόσμο που μας περιβάλλει, είναι η χείρα βοηθείας στον συνάνθρωπο μας, είναι αυτά που βγάζουν στο φως μια καινούργια ζωή. Γίνονται χρυσά όταν το θελήσουμε και κατορθώνουν να δημιουργούν έργα θαυμαστά και μεγαλειώδη.

Ο Καζαντζάκης κάπου αναφέρει, «Έχεις τα πινέλα, έχεις και τις μπογιές, ζωγράφισε τον παράδεισο και μπες μέσα».

Το πινέλο αυτό το πιάνει ένα χέρι.

Και η διαδρομή της ζωής μας ξεκινάει.

Ξηρογιάννη Μαρία

Ομ. Ψυχικού, Α΄ Περιφέρεια

(1ο βραβείο στο Δοκίμιο του διαγωνισμού Γραπτού Λόγου)

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΛΩΡΟ

[Μια αληθινή ιστορία από την καταστροφή της Σμύρνης το 1922]

Ποτέ πριν δεν είχε προσέξει ότι η μάντρα του σχολείου ήταν τόσο ψηλή. Τρία χρόνια σ' αυτό το προαύλιο, καθημερινά σχεδόν, κι ούτε που είχε δώσει σημασία σ' αυτή τη σημαντική λεπτομέρεια που τώρα βασάνιζε το μυαλό του και τον φόβιζε. Γιατί σήμερα ο Γιωργάκης δεν βρίσκεται στο προαύλιο με τους φίλους του για διάλειμμα. Γύρω του δεν ακούγονται οι φωνές και τα γέλια των συμμαθητών του. Κανείς απ' όσους βρίσκονται εκεί δεν παίζει. Καθισμένοι στο χώμα, πολλοί άντρες και παιδιά, συγκεντρωμένοι στριμωχτά ο ένας κοντά στον άλλον από μια δίνη στο χείμαρρο του χρόνου που δε μπόρεσαν ν' αποφύγουν. Μια δίνη στ' όνομα ενός φανατισμού που κραύγαζε «Γκιαούρ Ισμίρ». (Απιστη Σμύρνη).

Ακουμπά την πλάτη του στη μάντρα και κοιτάζει τον πατέρα δίπλα του. Ο Ευάγγελος, μελαχρινός, ψηλός, γεροδεμένος άντρας, ασίκης όπως τον έλεγε η γιαγιά, φοράει το κουστούμι με το ζαχαρί, το καλοκαιρινό, και το γιλέκο με το τσεπάκι που κρεμάει το ρολόι του με τα δεκαεπτά ρουμπίνια, το σκαλιστό καπάκι και τη χρυσή αλυσίδα. Δεν μιλάει. Κανείς δε μιλάει. Μόνο κάτι σαν θυμός κι οργή πλανιέται στα πρόσωπα τους. Έξω απ' τη μάντρα ακούγονται φωνές, φασαρία και κρότοι παράξενοι. Μυρίζει καπνός... άσχημα... Πόσο του άρεσε η μυρωδιά του καπνού απ' το ταμπάκο του πατέρα του! Μα αυτός είναι καπνός απειλητικός που συννεφιάζει τον Αυγουστιάτικο ουρανό. Κι αυτοί οι στρατιώτες γύρω τους με τα όπλα... πόσο αγριεμένοι είναι, Θεέ μου! Είναι Τσέτες, Τούρκοι σαν αυτούς που ξεχύθηκαν απ' το πρωί στους δρόμους και ρήμαζαν ό,τι στεκόταν μπρος τους, επιβεβαίωση μιας άγριας θύελλας που όλοι την υποψιάζονταν να' ρχεται μα κανείς δεν ήθελε να την πιστέψει.

Έτρεχε ο κόσμος πανικόβλητος στην παραλία, στα πλοία, στη θάλασσα -μοναδική ελπίδα - απέραντη, μα ταυτόχρονα τόσο ανεπαρκής να δώσει δρόμο φυγής σ' όλο αυτό το κυνηγημένο πλήθος. Έτρεχε κι ο Γιωργάκης κρατώντας το χέρι του πατέρα και η μάνα του η Άρτεμη, πιο πίσω, με τις θείες του, τη Μαρίτσα και την Ουρανία, να φωνάζουν «Γρήγορα, γρήγορα...». Τότε ήταν που τους σταμάτησαν. Πιάσανε τον Ευάγγελο και το Γιωργάκη και σπρώχνοντας τους οδήγησαν στο προαύλιο του σχολείου. Οι κραυγές της Άρτεμης ηχούσαν για ώρα μετά στ' αυτιά τους.

Τώρα είναι «αιχμάλωτοι». Την ήξερε καλά αυτή τη λέξη ο Γιωργάκης. Την έγραφε το βιβλίο της ιστορίας, την έλεγαν στη γειτονιά τα παιδιά στα πολεμικά τους παιχνίδια. Ήταν γι' αυτόν συμπαθητικά πρόσωπα οι αιχμάλωτοι, αδύναμα, υποταγμένα. Δεν είχε σκεφτεί ότι μπορεί να είναι κι οργισμένα, θυμωμένα αλλά και αποφασισμένα όπως ήταν ο πατέρας πριν λίγο, όταν τον κοίταξε στα μάτια και του είπε να' ναι έτοιμος. Μόλις βρουν την ευκαιρία, θα τον ανεβάσει στη μάντρα, να πηδήξει, να φύγει. «Έτσι κι αλλιώς χαμένος είσαι...» ψιθύρισε, κι ο Γιωργάκης ένιωσε την καρδιά του να σφίγγεται. Ο φόβος τον είχε κυριεύσει μα δεν ξεστόμισε κουβέντα. Κούνησε ελαφρά το κεφάλι σ' ένα αδιόρατο νεύμα συγκατάθεσης και περίμενε. Χίλιες σκέψεις γεννά το τόλμημα στο μυαλό του. Θα τα καταφέρει; Πόσο ψηλή ορθώνεται η μάντρα πίσω του...! Σίγουρα θα γλιστρήσει, δε θα προλάβει. Θα τους δουν, θα τους σκοτώσουν. Κι αυτόν και τον πατέρα, ίσως και άλλους, όλους... Όμως περιμένει τη στιγμή...

Να, τώρα κάτι γίνεται στην πόρτα και οι στρατιώτες τρέχουν προς τα εκεί. Γρήγορα ανεβάζει ο Ευάγγελος στους ώμους το Γιωργάκη. Τα μικρά του χέρια γαντζώνονται στο γείσο της μάντρας, στη μόνη ίσως ελπίδα διαφυγής. Ο πατέρας του κρατά ακόμα τα πόδια. Τον σπρώχνει προς τα πάνω. Μπρούμντα πάνω στη μάντρα ο Γιωργάκης θα κρεμάσει τα πόδια απ' την άλλη μεριά για να πηδήξει κάτω στο δρόμο... Κάτι φωνάζει ο πατέρας: «Πιάσε, Γιωργάκη...!» Το χέρι του υψωμένο

κάτι του δίνει. Ίσα που μπορεί ο Γιωργάκης τεντώνοντας και το δικό του χέρι να το φτάσει. Ένα κομμάτι ψωμί! Στ' απορημένα μάτια του παιδιού η κίνηση φαντάζει άσκοπη, άκαιρη. Γρήγορα το σιγουρεύει μέσα στο λευκό πονκαμισάκι. Το χέρι του πατέρα μένει εκεί, υψωμένο για λίγο, ακίνητο σα σε χαιρετισμό. «Τρέχα Γιωργάκη. Στην παραλία τρέχα!»

... Έξω από τη μάντρα μαζεμένες γυναίκες, ακροβατώντας μεταξύ ζωής και θανάτου, περιμένουν μήπως και μάθουν την τύχη των αντρών και των παιδιών τους πριν αποφασίσουν ν' ακολουθήσουν το μοναχικό τους δρόμο στο άγνωστο. Η Αρτεμη οδύρεται. Και ξαφνικά: «Αρτεμη, το παιδί, το Γιωργάκη. Το 'σκάσε! Να! Τρέχει προς τα κάτω!»...

Τρέχουν μαζί μανά και γιος προς την παραλία. Παρήγορες σκέψεις τους συνοδεύουν, τους στηρίζουν. Θα 'ρθει κι ο πατέρας. Μίλησαν στο φίλο τους τον αστυνόμο διοικητή. Δε μπορεί, κάτι θα κάνει για τον Ευάγγελο. Θα τον αφήσουν. Θα τους προλάβει. Θα ξαναβρεθούν.

Η ζέστη, ο καπνός, το τρέξιμο και η αγωνία περιορίζουν την ανάσα. Ο Γιωργάκης ανοίγει το πονκάμισο. Βγάζει από' κει το ψωμί που τον εμποδίζει, τον ενοχλεί. Πως νόμιζε ο πατέρας πως τέτοιες ώρες θα πεινούσε; Και πού βρέθηκε το ψωμί στα χέρια του; Θυμήθηκε πως μες τον πανικό της ξαφνικής φυγής η μάνα του έπαιρνε ό,τι έβρισκε μπροστά της, τα έβαζε στις τσέπες όλων και ίσως έβαλε το ψωμί στην τσέπη που πατέρα, για το δρόμο, όπως όταν πήγαιναν ταξιδάκια με το τρένο στο Άπα. Το κοιτάζει μηχανικά και τότε... καταλαβαίνει! Το ρολόι με τη χρυσή αλυσίδα είναι εκεί, καλά κρυμμένος θησαυρός μέσα σ' ένα κομμάτι ψωμί. Το ρολόι του πατέρα, που κρέμαγε στο τσεπάκι του γιλέκου, βρίσκεται τώρα στα χέρια του Γιωργάκη, τελευταίο δώρο αγάπης και αποχαιρετισμού.

Το πλοίο όλο και ξεμακραίνει από τη φλογισμένη γη της Σμύρνης. Ξανοίγεται στο πέλαγος, στο Αιγαίο, με το ανθρώπινο πλήθος του, βαρύ φορτίο, επιβάτες χωρίς αποσκευές που μεταφέρονται ακούσια στις απέναντι Ελληνικές ακτές. Ο Γιωργάκης δεν είναι πια «αιχμάλωτος». Είναι «πρόσφυγας», και αυτή τη λέξη δεν την ξέρει ακόμα. Θα τη μάθει καλά στο νέο τόπο που τους ταξιδεύουν. Εκεί που θα περιμένει για χρόνια, μάταια, το γυρισμό του πατέρα του μετρώντας τις ώρες στο ρολόι που θα φυλάει πάντα στη μέσα τσέπη του σακακιού του κοντά στην καρδιά. Γιατί την ώρα του ανθρώπινου παραλογισμού όταν, λίγο πριν μπουν στα πλοία, οι διωγμένοι απογυμνώνονταν βίαια απ' ό,τι τυχόν πολύτιμο κουβαλούσαν πάνω τους, ανάμνηση απ' τα χαμένα νοικοκυριά τους, κανένας Θεός ούτε ο Έλληνας ούτε ο Τούρκος που έβλεπαν από ψηλά, δεν επέτρεψε ν' ασχοληθεί κανείς μ' ένα κομμάτι ψωμί που κρατούσε σφιχτά στο χέρι του ένα τρομαγμένο παιδί. -

Σπυροπούλου Θεοδώρα

Όμ. Ιδρυτικός Α' Αθηνών, Α' Περιφέρεια

(1ο βραβείο στο διήγημα του διαγωνισμού Γραπτού Λόγου)

ΝΟΣΤΟΣ

Βαρύ το βήμα του ξενιτευτή και πώς ν' ανοίξει την πόρτα
τού έρημου σπιτιού, που σκέπαζε τη μοναξιά του.
Σκληρή η ζωή στα ξένα, τού ροκάνιζε σιγά-σιγά τη νεανική καρδιά του.
Κάθισε δίπλα στο τραπέζι σκεπτικός κι η νοσταλγία τον ταξίδεψε
πέρα απ' τα πέλαγα τ' αγριεμένα και τα βουνά τα χιονισμένα
σε κάποιο φτωχικό στη μακρινή πατρίδα του,
όπου το δειλινό μαζεύονταν όλοι οι δικοί του για το δείπνο
και αντηχούσε το σπίτι απ' τα αστεία και τα γέλια,
καθώς στριμώνχονταν όλοι γύρω στο τραπέζι, μετά τον κάματο της ημέρας.
Τον πήρε το παράπονο και πώς να δειπνήσει πάλι μόνος!...
Σηκώθηκε όρθιος κι ο νόστος κυριάρχησε μέσα του.
Όχι πια, κουράστηκα στα ξένα να πλανιέμαι ολημερίς
και μόνος κι' έρημος να νιώθω όσο κανείς.
Ας μπορούσα να πετάξω, ν' αφήσω πίσω μου τις ξένες χώρες
και να δω ξανά τα χρυσαφένια ακρογιάλια τής πατρίδας μου
και τους ανθοσκέπαστους κάμπους με τα χρυσοφόρα χωράφια τους.
Να σφίξω στο στήθος τους δικούς μου, που τόσο λαχταρούν το γυρισμό μου
και ν' αποθέσω στην ποδιά της μάνας μου τα λίγα, ξερά πια, λουλούδια,
που μου 'χε δώσει για κατενόδιο, όταν με δάκρυα με αποχαιρετούσε.
Το χρυσό ηλιοβασίλεμα να γείρω στο παράθυρο του πατρικού μου
και ν' ανασάνω τη μοσχοβολιά των περβολιών π' ανθίζουν.
Να βγω στον κήπο μας και να μεθύσω απ' ευωδιές γαρύφαλλου και γιασεμιού
και να σκύψω να μυρίσω τριαντάφυλλο κατόφυλλο κι' ολάνθιστες βιολέτες.
Τις αστροφεγγιές να μη βλέπω άλλα φώτα, παρά των αστεριών μονάχα,
που θα με παίρνουν στα μακρινά ταξίδια τους, εκεί όπου ο νους δε φτάνει.
Την αυγή να πλένω το πρόσωπο μου στη δροσερή πηγή
και να καταλαγιάζει η ψυχή μου απ' το κέλευσμα του ρυακιού,
που σμίγει με των αηδονιών το μαγικό τραγούδι.
Δίνει ζωή η θύμηση της γλυκείας πατρίδας,
όπου η φύση σκόρπισε μ' απλοχεριά τα πιο ακριβά της δώρα
κι' ο νόστος πιο δυνατός απ' τα καλά τής ξενιτιάς, με οδηγεί κοντά της.

Γιάνναρη Βάσω

Όμ. Καλαμάτας, Β' Περιφέρεια

(1ο βραβείο στο ποίημα του διαγωνισμού Γραπτού Λόγου)

ΟΔΥΣΣΕΑ ΕΛΥΤΗ Η ΜΑΓΕΙΑ ΤΟΥ ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗ

Σ' όποια σελίδα του Παπαδιαμάντη κι αν σταθούμε, αναγνωρίζουμε κάτω από το χριστιανό τον Έλληνα κάτω από τον μυστικοπαθή, τον μεσημβρινόν αισθησιάρχη, κάτω από τον άνθρωπο της εκκλησίας, τον άνθρωπο της σάρκας, των μυριστικών χόρτων, του γιαλού. Κι είτε σαν αριστερό ψάλτη τον ακούσουμε είτε σαν δεξιό στην τελετουργία του νησιού του, καταλαβαίνουμε ότι δεν είναι γι'αυτόν η φύση ένα καταφύγιο, μια παρηγοριά, μια ανακούφιση ούτε είναι από το άλλο μέρος, μια δύναμη σκοτεινή και τερατώδης: είναι ο δυνατός και ακατάλυτος σκελετός, που συνέχει την πλάση, μια εγγύηση γι'αυτό που είμαστε ή που μπορούμε να είμαστε.....

Τ' αμπέλια και τα κύματα, οι άνεμοι και τα πλεούμενα που αλλοκλώνουν νύχτα μέρα τις ιστορίες του δεν χρησιμεύουν σαν απλό φόντο στους ήρωες του. Είναι τα συγκεκριμένα ανάλογα των αισθημάτων του, μετέχουν στην διαδραμάτισή και, σε τελευταία ανάλυση, εμφανίζονται σαν φορείς ηθικών αξιών. Ακριβώς όπως οι γέροντες και οι γερόντισσες, οι καπετάνιοι και οι ψαράδες, οι κοπέλες και τα παιδιά, γίνονται κι εκείνα στα χέρια του άλλες τόσες καθαρές μονάδες, που αστράφτουν σαν ασημένια κέρματα και βγάζουν, εάν τα χτυπήσεις, τον ίδιο καθαρό ήχο με τις ανθρώπινες ψυχές.....

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Στην Ισιδώρα Ηλιοπούλου, του Ομ. Α΄ Παιανίας, που έχασε τον αγαπημένο της σύζυγο, θεορμά συλλυπητήρια.